

OBWIESZCZENIA URZĘDOWE:

•ROZPORZĄDZENIE RADY OBRONY PAŃSTWA

z dnia 25 sierpnia 1920 r.

o jednorazowej daninie na potrzeby wojska.

Art. 1. Celem zaopatrzenia wojska nakłada się na ludność jednorazową daninę w naturze, obejmującą następujące przedmioty:

- do 300.000 par butów z cholewami,
- do 300.000 par spodni wełnianych,
- do 600.000 kompletów bielizny, składających się z koszuli, pary kałesonów, pary skarpetek lub onucek,
- do 300.000 koców wełnianych lub kołder ciepłych.

W razie niemożności dostarczenia butów z cholewami lub spodni wełnianych, dwie pary trzewików liczyć się będzie za parę butów z cholewami, a dwie pary spodni bawełnianych grubych — za parę spodni wełnianych.

Art. 2. Wyliczone w art. 1 przedmioty zaopatrzenia w ilościach, ustalonych w drodze rozkładów (art. 6), dostarczane będą przez samorządy gmin wiejskich i miejskich w ciągu dni 20 od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej do miejsc, które wskaże rozporządzenie wykonawcze (rt. 10).

Art. 3. Przy poborze daniny zarządom gmin wiejskich i miejskich nadaje się w razie potrzeby prawo zarekwirowania wyżej wymienionych przedmiotów przedewszystkiem w składach, a następnie u osób prywatnych.

Art. 4. Zarządy gmin celem przeprowadzenia żądań, włożonych na samorządy przez niniejsze rozporządzenie, mają w razie potrzeby prawo żądać pomocy policji państwowej.

Art. 5. Rada gmin wiejskich i miejskich wybiera komisję z 3-ich do 5 członków, których zadaniem będzie:

- 1) odbiór dostarczonych lub zarekwirowanych przedmiotów,
- 2) ocena ich przydatności do celów wojсковых,
- 3) ustalenie ich wartości.

Do oceny przydatności przedmiotów (p. 2) powoływany będzie do komisji przedstawiciel wojskowości.

Na podstawie określeń komisji, zarządy gmin wystawią dostarczycielom lub osobom, dotkniętym rekwizycją, odpowiednie pokwitowanie.

Przeciwko oszacowaniu komisji wolno wnieść w ciągu 7 dni od dnia pokwitowania odwołanie do bezpośredniej władzy nadzorczej, która decyduje ostatecznie.

Zażalenie nie wstrzymuje obowiązku oddania przedmiotu.

Art. 6. Rozkładu wyliczonych ilości przedmiotów zaopatrzenia między poszczególne dzielnice Rzeczypospolitej, tudzież dalszego rozkładu między województwa b. dzielnicy rosyjskiej, oraz w stołecznym mieście Warszawie dokona Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, dalszy rozkład w b. dzielnicy pruskiej uskuteczni Ministerstwo tej dzielnicy.

Rozkład między powiaty miejskie i wiejskie, oraz miasta o własnych statutach przeprowadza: w b. dzielnicy rosyjskiej — wojewodowie po zasięgnięciu opinii sekcji rady wojewódzkiej, na obszarze zaś b. dzielnicy austriackiej — tymczasowy wydział samorządowy. Rozkładu między gminy wiejskie i pozostałe miasta dokonają wydziały powiatowe.

Przy rozkładach należy uwzględniać ilość mieszkańców danego obszaru i jego zaamożność.

Art. 7. Od obowiązku daniny wolne są obszary Rzeczypospolitej w całości lub częściowo, które uciierały wskutek inwazji wojsk nieprzyjacielskich. O zwolnieniu całkowitem lub częściowym powiatów lub ich części orzeka wojewoda po zasięgnięciu opinii sekcji rady wojewódzkiej, względnie tymczasowy wydział samorządowy, o zwolnieniu zaś poszczególnych gmin — wydział powiatowy.

Art. 8. Osoby winne uchylenia się od obowiązku dostarczenia zarekwirowanych przedmiotów, wymienionych w art. 1 niniejszego rozporządzenia, ulegną w drodze administracyjnej karze aresztu do 6 miesięcy lub grzywnie do 100 tysięcy marek, na obszarze zaś b. dzielnicy pruskiej w zwykłej drodze sądowej karze więzienia do 6 miesięcy lub grzywnie do 100 tysięcy marek.

Art. 9. Ciężary wynikłe z dostarczenia daniny przez samorządy wiejskie i miejskie, ma-

ją być pokryte w sposób przewidziany w obowiązujących przepisach dla pokrycia normalnych wydatków administracji samorządowej, dodatkami do podatków lub specjalnym podatkiem (specjalną składką), rozłożonymi równomiernie na wszystkie warstwy ludności stosownie do ich dochodów i majątku.

Z uzyskanych w ten sposób wpływów mają ci z obowiązanych do świadczeń w naturze, co do których wartość złożonej daniny przekracza przypadającą na nich, w myśl niniejszego artykułu, wysokość świadczenia pieniężnego, odpowiednie zwroty.

Rozkładu ciężarów oraz repartycji zwrotu uskutecznią w gminach wiejskich rady gminne.

Art. 10. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się ministrowi spraw wewnętrznych, na obszarze zaś b. dzielnicy pruskiej — ministrowi tej dzielnicy z równoczesnym upoważnieniem go do uzgodnienia wykonania niniejszego rozporządzenia z odrębnymi właściwościami ustroju administracyjnego powyższej dzielnicy.

Naczelnik Państwa i
Przewodniczący Rady Obrony Państwa:
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów:
(—) Witos.

(Dz. Ust. Rz. P. Nr. 86 z d. 7 września 1920 r., poz. 570).

Rozporządzenie ministra aprowizacji w przedmiocie obrotu ziemio- płodami i przetworami, pozostałemi u producentów po dokonaniu świad- czeń na rzecz Państwa. Dzienn. ustaw № 81 poz. 548 1920 r.

Na zasadzie art. 2, 3, 4, 7 i 11 ustawy z dnia 2 lipca 1920 roku („Dz. Ustaw” Nr. 67, poz. 449) i na mocy rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 6 sierpnia 1920 r. w przedmiocie upoważnienia ministra aprowizacji do wydawania rozporządzeń aprowizacyjnych, związanych z prowadzeniem wojny („Dz. Ustaw Rz. P.” № 73 — 1920 r., poz. 500).

Art. 1. Wszystkie nadwyżki żyta, pszenicy, jęczmienia, owsa, grochu, fasoli, gryki, prosa, peluszek, soczewicy, kukurydzy i przetworów tych ziemio-płodów, pozostałe u producenta po dokonaniu świadczeń na rzecz Państwa i zaspokojeniu niezbędnych własnych potrzeb spożywczych i gospodarczych, mogą być sprzedawane:

- a) osobom lub też instytucjom, prowadzącym hurtowy handel, (art. 2),
- b) Stowarzyszeniom lub Zrzeszeniom Spożywców,
- c) konsumentom bezpośrednio,
- d) Właścicielom młynów, o ile prowadzą hurtowy handel, (art. 2),
- e) zakładom przemysłowym, przerabiającym ziemio-płody (palarnie kawy, fabryki przetworów owsianych, odżywczych, makaronu, drożdżowni, browary, gorzelnie).

Art. 2. Do prowadzenia handlu hurtowego upoważnione są tylko te osoby lub instytucje handlowe, które uzyskają na to pozwolenie władzy aprowizacyjnej 1-szej instancji na podstawie opinii komisji aprowizacyjnej i okręgowego urzędu walki z lichwą i spekulacją.

Art. 3. Wszyscy handlujący hurtowo wymienionymi w art. 1-szym ziemio-płodami lub ich przetworami winni prowadzić księgi przychodu i rozchodu ziemio-płodów i ich przetworów z dokładnymi szczegółami co do pochodzenia gatunku, ilości, ceny nabycia i sprzedaży, oraz przechowywać i wydawać rachunki.

Wszystkie powyższe wymienione dane winny być przez handlujących przedstawiane władzom na ich żądanie.

Art. 4. Ziemio-płody, nabywane przez firmy hurtowe od producentów, mogą być w stanie surowym lub po przemiale sprzedawane jedynie bezpośrednio do: piekarni i przetwórnictwa przemysłowego, wymienionych w p. e. art. 1 do handlu detalicznego, lub bezpośrednio konsumentom.

Art. 5. Gromadzenie ziemio-płodów lub ich przetworów w handlu detalicznym w ilościach ponad 500 kg., a w gospodarstwie domowym nieproducentów i producentów, mieszkających poza obre'em swego gospodarstwa rolnego ponad 15 kg. — na osobę — jest zakazane.

Art. 6. Wszelkie zbyteczne gospodarczo i tylko dla osiągnięcia zysku podjęte pośrednictwo w handlu wymienionymi w artykule

1 ziemio-płodami lub ich przetworami jest zakazane.

Art. 7. Wypiek pieczywa pozakontygentowego odbywać się może jedynie w piekarniach, posiadających pozwolenia na wypiek od władz aprowizacyjnych pierwszej instancji.

Art. 8. Sprzedaż pieczywa pozakontygentowego przez piekarnie dozwolona jest: a) we własnych sklepach, b) do sklepów detalicznych, c) lub bezpośrednio konsumentowi, względnie ich zrzeszeniom. Wszelkie pośrednictwo w handlu pieczywem pozakontygentowym jest zakazane.

Art. 9. Piekarniom zabrania się dostarczania do sprzedaży lub sprzedawania na miejscu chleba wcześniej jak w 12 godz. po wypieku.

Art. 10. Chleb pszenny, żytni, pytlowy, t. zw. „siłkowy” i razowy winien być wypiekany w formie bochenków o wadze dokładnie określonej, być opatrzone w etykietę piekarni z podaniem firmy, adresu i ceny za określoną wagę bochenka w 12 godz. po wypieczeniu.

Art. 11. Komisja badania cen przy okręgowych urzędach W. z L. i Sp. (art. 10, ust. o zwalczaniu lichwy wojennej z dnia 2 lipca 1920 r.) lub aż do ich powstania — komisje aprowizacyjne powiatowe lub miast wydzielonych będą ustanawiały i ogłaszały ceny maksymalne na ziemio-płody i ich przetwory, znajdujące się w obrocie pozakontygentowym.

Art. 12. Przekroczenie niniejszego rozporządzenia, a w szczególności cen maksymalnych zarówno odnośnie do sprzedających, jak i ofiarujących gotowość zapłacenia przy kupnie, karane będzie na zasadzie art. 4, ustawy o zwalczaniu lichwy wojennej z d. 2 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 67 — 1920 r., poz. 449) aresztem do 6 miesięcy i grzywną do 1.000.000 mk. lub jedną z tych kar, a nadto konfiskatą towaru. Dochodzenie i karanie przekroczeń, popełnionych w obrebie miast: Warszawa, Łódź, Lublin, Kraków i Lwów — należy do okręgowych urzędów walki z lichwą, które stosować mają przepisy postępowania karno-administracyjnego obowiązujące te urzędy, zaś przekroczeń, popełnionych w innych miejscowościach, — do władz administracyjnych pierwszej instancji.

Władze administracyjne pierwszej instancji winny w tej mierze stosować przepisy postępowania karno-administracyjnego, zawarte w art. 6, ustawy z dnia 9 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 56 — 1920 r. poz. 348) i w art. 14 do 22 włącznie przepisów wykonawczych do tejże ustawy (Dz. Ust. R. P. № 70 — 1920 r. p. 474).

Art. 13. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia w „Dz. Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej”.

Warszawa, dn. 18-go sierpnia 1920 r.
Minister Aprowizacji:
St. Śliwiński.

ROZKAZY

Gł. Komendanta Policji Państwowej.

Rozkaz z d. 31. VIII 1920 Nr. 74. Na podstawie § 12 przepisów o organizacji Komendy Głównej P. P. z dnia 11 września 1919 r. i § 10 przepisów o organizacji Komend Okręgowych P. P. z dnia 4/XII 1919 r. zarządzam co następuje:

§ 1. Działalność urzędników inspekcyjnych rozciąga się na jeden lub więcej okręgów policyjnych.

§ 2. Urzędnicy inspekcyjni mają prawo wglądu we wszystkie sprawy powierzonych im nadzorowi okręgów oraz wydawania doraźnych zarządzeń i poleceń, mających na celu usunięcie nieprawidłowości w wykonaniu obowiązków i zadań, jakie są włożone przez ustawy, rozporządzenia, przepisy lub rozkazy na powierzone im nadzorowi urzędy i osoby.

§ 3. Wydawanie doraźnych zarządzeń przez urzędników inspekcyjnych w sprawach, jakie nie są wyregulowane przez odnośne przepisy, może mieć miejsce tylko w tym wypadku, gdy zwłoka grozi niebezpieczeństwem lub szkodą. Wydający zarządzenia bierze na siebie całkowitą odpowiedzialność. O tego rodzaju wydanych przez siebie zarządzeniach urzędnik inspekcyjny Komendy Głównej P. P. komunikuje Komendantowi Okręgowemu oraz składa raport Komendantowi Głównemu; urzędnik inspekcyjny Komendy Okręgowej komunikuje Komendantowi Powiatowemu i składa raport Komendantowi